

Arrest

nr. 343 840 van 31 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 december 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 november 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 januari 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2026.

Gezien de aanvullende nota van de verwerende partij van 17 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gezien de aanvullende nota's van de verzoekende partij van 17 februari 2026 en 24 februari 2026, ingediend overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van voormelde wet.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. CLAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. FAES die *loco* advocaat N. KELCHTERMANS verschijnt voor de verzoekende partij. Verwerende partij is niet verschenen, niet vertegenwoordigd.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 14 juli 2022 en verzoekt dezelfde dag om internationale bescherming.

1.2. Op 28 november 2023 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“U, [P.M.K.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van origine, soennitisch moslim en afkomstig van Sultanpur Awlia dorp, Surkhrod district, Nangarhar provincie. Uw broer [M.J.] (O.V. [...]) werkte voor het Afghaanse leger. Hij verliet Afghanistan en diende in 2011 in België een verzoek om internationale bescherming in. Op 14/11/2011 werd hem de vluchtelingenstatus toegekend.

U bent tot de achtste of negende graad naar school geweest en vervoegde daarna, in 1397 (i.e., 2018-2019), de lokale politie (ALP) waarvoor u gewerkt heeft tot de machtsovername van de taliban (i.e., augustus 2021). Tijdens de uitvoering van uw job ontving u een aantal dreigbrieven van de taliban, waarbij ze u aanmaanden te stoppen met uw werk. Twee à drie dagen voor de machtsovername werd er een granaat in uw huis gegooid.

U verliet Afghanistan op 15 augustus 2021, tijdens de machtsovername van de taliban. Op 14/07/2022 kwam u aan in België en dezelfde dag diende u hier ook een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, twee ALP badges van uzelf, de badge en bankkaart van uw broer [J.], uw certificaat van uw opleiding, de dreigbrief die uw broer [J.] ontving en de envelop waarmee de documenten verstuurd werden. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort, de verblijfskaart van uw broer [J.] in België, de dreigbrieven die u ontving en de foto's van de granaataanval.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van uw verklaringen niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban. U bent er evenwel niet in geslaagd dit aannemelijk te maken, om onderstaande redenen.

Ten eerste wordt uw algemene geloofwaardigheid ondermijnd door uw incoherente verklaringen over uw geboortedatum.

- Bij uw registratie bij aankomst in België werd er 00/00/2000 als uw geboortedatum genoteerd (Registreren VIB14/07/2022). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u dan geboren te zijn op 22/8/2000 (Verklaring DVZ, vraag 4). Uit de door u op hetzelfde moment neergelegde identiteitsdocumenten, met name uw taskara en uw paspoort (verklaring DVZ, vraag 25), blijkt evenwel dat u geboren bent op 6/02/2001. Dat u, ondanks dat u kan lezen en in het bezit bent van verschillende identiteitsdocumenten, alsnog een andere geboortedatum zou opgeven, doet twijfels rijzen over uw identiteit.*

- Hierbij wenst het Commissariaat-generaal (CGVS) te wijzen op toegevoegde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf)*

Ten tweede is het niet geloofwaardig dat u een job bij de Afghaanse Lokale Politie (ALP) uitgevoerd heeft.

- U verklaart aan het begin van uw onderhoud op het CGVS dat u uw werk bij de ALP startte in 1397 en dat erbij de DVZ werd genoteerd dat u daar één jaar werkte (CGVS, p. 2). Dat dit om een loutere fout zou gaan wordt echter tegengesproken doordat u bij de DVZ evenwel twee keer verklaarde dat u slechts een jaar voor de ALP werkte (Vragenlijst CGVS bij DVZ, vraag 5 en Verklaring DVZ vraag 12). U legt dan ook tegenstrijdige verklaringen af over hoe lang u bij de ALP zou gewerkt hebben.*

- Bij de DVZ verklaarde u ook dat u tot tien of vijftien dagen voor de val bij de ALP zou hebben gewerkt (Verklaring DVZ, vraag 12), terwijl u op het CGVS verklaart tot op het moment van de val te hebben gewerkt bij de ALP (CGVS, p. 16). Opnieuw legt u tegenstrijdige verklaringen af over tot wanneer u bij de ALP zou hebben gewerkt.

- Voorts blijkt uit informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal (CGVS) dat de ALP al sinds september 2020 geen financiering meer kreeg van de Verenigde Staten die de volledige kosten van de ALP op zich namen (zie map 'Landeninformatie'). Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat bijna alle ALP-eenheden al ontmanteld waren in april 2021 en in plaats daarvan in andere Afghaanse diensten werden opgenomen (zie map 'Landeninformatie'). U verklaart echter tot aan het moment van de machtsovername (i.e., augustus 2021) tewerkgesteld te zijn geweest bij de ALP en u haalt hierbij geen enkele moeilijkheid aan op vlak van salarisbetalingen of een toekomstige ontmanteling van de ALP (CGVS, p. 15, 16). Uw verklaringen stroken dan ook niet met de beschikbare informatie.

- Uw anekdotes of verhalen van uw tijd bij de ALP zijn weinig coherent. U stelt deelgenomen te hebben aan gevechten en soldaten te hebben zien doodgaan. Wanneer u dan verder vertelt over deze gebeurtenissen blijkt dat er geschoten werd langs alle kanten, het donker was, jullie terugschoten, maar er evenwel niemand gedood werd of gewond raakte (CGVS, p. 10). Ook wanneer u vertelde over de checkpoints die jullie opstelden, bleef u algemeen over het controleren van wagen en personen (CGVS, p. 12). U kon voorts slechts enkele collega's opnoemen, maar u herinnerde zich de rest niet. Gezien u beweert enkele jaren met hen te hebben samengewerkt en deze personen uit uw dorp kwamen (CGVS, p. 15), kan dit niet overtuigen.

- U dient hieromtrent een ALP badge in die verviel op 10/05/1400 (i.e., 1/08/2021). Tijdens de machtsovername van de taliban, het moment tot wanneer u beweerde aan het werkt te zijn, was deze badge dus niet meer geldig. Het is hierbij opvallend dat u zeer vage verklaringen aflegt omtrent het tijdstip dat u deze badge verkreeg en hoelang deze badge geldig was U kon evenwel niet aangeven wanneer u deze badge kreeg noch hoe lang deze geldig was (CGVS, p. 13-14).

- Uit de vertaling van de neergelegde dreigbrieven van de taliban, blijkt dat in een van deze brieven vermeld staat dat u voor de nationale politie tewerkgesteld was. Geconfronteerd hiermee geeft u aan dat ze ofwel mahali politie (i.e., lokale politie) ofwel enkel politie hebben geschreven, hetgeen dus niet klopt (CGVS, p. 17).

- Wat betreft bovenstaande documenten en de overige door u neergelegde documenten betreffende uw periode bij de ALP, met name nog een badge van de ALP en uw opleidingscertificaat, wenst het CGVS wederom te wijzen op de reeds hierboven vermelde informatie waaruit blijkt dat allerhande documenten wegens de hoge corruptiegraad in Afghanistan eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.

- Ook omtrent het verloop van de machtsovername legt u weinig doorleefde verklaringen af. Gevraagd om te vertellen hoe die machtsovername in uw regio verliep, geeft u aan dat u van uw commandant alle spullen naar het districtscentrum moesten brengen en dat jullie daarna naar huis moesten gaan (CGVS, p. 16). Van iemand die aangeeft deel uit te maken van de ALP, een lokale ordehandhavingsinstantie en defensiemacht van de voormalige Afghaanse overheid, zou verwacht worden dat die deelgenomen had aan rechtstreekse gevechten met de taliban, of hier toch minstens doorleefdere verklaringen zou kunnen afleggen.

Uit bovenstaande vaststellingen kan geconcludeerd worden dat, gezien uw profiel bij de ALP niet geloofwaardig is, ook eventuele problemen die u hierdoor meegemaakt zou hebben of zou kunnen meemaken bij terugkeer niet geloofwaardig zijn; hetgeen verder bevestigd wordt door onderstaande vaststellingen.

- U legt weinig doorleefde verklaringen af omtrent de granaataanval op uw huis (CGVS, p. 17). De foto's die u van dit incident indient tonen bovendien ook weinig aan; u legt foto's neer van een aantal beschadigingen aan een huis, maar niets wijst hierbij op de oorzaak van de beschadigingen of wiens huis dit is.

- U legt een aantal kopieën van dreigbrieven neer die gezonden werden door de taliban, gericht aan u en uw broer, maar u weet niet wanneer die brieven gezonden werden noch kon u aangeven hoeveel u er ontving (CGVS, p. 2, 17). Eerder werd al gewezen op de fraudegevoeligheid van Afghaanse documenten, maar kopieën van documenten kunnen bijkomend makkelijk bewerkt worden door middel van knip-en plakwerk, waardoor de bewijswaarde hiervan nog lager is. Bovendien is het vreemd dat u aangeeft dat het 'verboden' is om deze dreigbrieven door te sturen, maar dat u dan wel uw (zogezegd) originele ALP badges indient (CGVS, p. 3).

- U heeft geen informatie over het lot van uw zogenaamde voormalige collega's bij de ALP (CGVS, p. 16). Van een verzoeker kan nochtans redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich uitgebreid informeert over de elementen die rechtstreeks verband houden met zijn asielverzoek. Het feit dat u zich niet informeerde naar het lot van uw collega's bij de ALP, ook al woont uw familie nog steeds in Afghanistan, geeft blijk van een algemene desinteresse in uw asielrelaas en wijst nogmaals op de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten derde maakt u ook niet aannemelijk dat u wegens de job van uw broer problemen kende of zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

- Uit de beschikbare informatie https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw broer [J.] bij het leger tewerkgesteld was en dat hij ongeveer 13 jaar geleden uit Afghanistan is weggevlucht. Uw broer werd op 25/10/2012 in België erkend als vluchteling.

- Dat uw broer problemen heeft gekend of zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan is plausibel. Echter, elk verzoek om internationale bescherming dient naar eigen merites beoordeeld en bekeken te worden. De erkenning van een familielid wijst er niet automatisch op dat u erkend dient te worden als vluchteling.

- Wat uw situatie betreft, kan worden opgemerkt dat uit bovenstaande informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. U haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken.

- Bovendien dient hier opgemerkt te worden dat uw broer zich al meer dan 10 jaar buiten Afghanistan bevindt, terwijl u hier in het verleden klaarblijkelijk geen problemen van ondervond. U en uw familie bleven gedurende die tijd in Afghanistan wonen, u bent daar naar school gegaan en u besloot zelfs de ALP te vervoegen (CGVS, p. 4).

- Uw vader woont momenteel ook nog steeds in Afghanistan. U geeft aan dat de taliban hem soms lastig vallen en dat ze dan zeggen dat ze zijn zonen zullen doden als ze terugkomen omwille van hun voormalige jobs (CGVS, p. 5, 19). Uw vader wordt hierbij dus niet persoonlijk geviseerd omwille van de voormalige job van zijn zoon [J.]. U maakt niet aannemelijk dat deze situatie bij uw terugkeer naar Afghanistan anders zou zijn.

Ten vierde is uw gedrag niet te rijmen met een nood aan internationale bescherming.

- Na uw aankomst in de Europese Unie passeerde u verscheidene Europese landen zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken (DVZ, punt 32, 42). Dit doet afbreuk aan de gegrondheid van uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het reële risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terechtkomt en dat aan hem bescherming verleent, ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst, mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid,

haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde

van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge

drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdeler die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie administratief dossier).

Ten slotte kunnen uw documenten bovenstaande appreciatie niet ombuigen.

- *Uw taskara, de kopie van uw paspoort, de envelop en de documenten van uw broer vormen hoogstens een begin van bewijs van uw identiteit en familieband.*
- *De overige documenten kwamen hierboven al aan bod.*

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een eerste middel werpt verzoeker op: “Schending van artikel 48/3 van de Verblijfwet en van het artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Schending artikel 48/6, §1 en § 5 en 62 Verblijfwet. Schending van artikel 17 §2 van het KB van 11 juli 2003, Schending van de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’. Schending artikel 10, lid 3 b) van de Procedurerichtlijn. Schending van de materiele motiveringsplicht. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.”

In een eerste onderdeel wijst verzoeker op de definitie van een vluchteling en betoogt hij dat uit de toetsing van zijn vluchtrelaas aan de elementen van voormelde definitie blijkt dat hij moet worden erkend als vluchteling. Vervolgens benadrukt hij dat hij wordt gevisieerd door de taliban omdat hij werkzaam was voor de Afghaanse lokale politie (hierna: ALP) en omdat zijn broer meer dan tien jaar in België verblijft. Verzoeker stelt dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) op basis van een summere en niet objectieve motivering besluit tot de ongeloofwaardigheid van zijn vluchtmotieven. In een tweede onderdeel gaat verzoeker, nadat hij de “relevante bepalingen en principes” heeft geschetst, in op de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing.

In een tweede middel werpt verzoeker op: “Schending van artikel 48/4, 48/5 en artikel 49/3 van de Verblijfwet, schending van de materiële motiveringsverplichting zoals bedoeld in artikel 62 van de Verblijfwet, schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van het beginsel luidens welk elke administratieve beslissing gesteund moet zijn op in feite en in rechte juiste en pertinente motieven, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel. Schending van artikel 3 EVRM.”

Verzoeker voert in “bijkomende orde” aan dat hij in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus. Hij bespreekt in dit verband de veiligheidssituatie in Afghanistan en verwijst hierbij naar zijn risicoprofiel als familielid van een “ex-Afghaanse militair” en als voormalig lid van de ALP. Vervolgens bespreekt hij de sociaal economische situatie in Afghanistan waarbij hij besluit dat het feit dat de economie is ingestort te wijten is “aan één actor: de de facto regering”. Hij wijst er “bijkomend” op dat hij meer dan een jaar in België verblijft, een land dat door de taliban als ongelovig wordt beschouwd, en dat hij door zijn lang verblijf buiten Afghanistan “andere waarden en normen heeft ontwikkeld die niet meer in overeenstemming zijn te brengen met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt”. Hierbij wijst hij erop dat hij zijn baard scheert, werkt, Nederlandse les volgt en op stap gaat met zijn broer. Hij onderstreept het risico dat hij hierdoor loopt bij terugkeer naar Afghanistan.

2.2. Aanvullende nota's

2.2.1. Verzoeker maakt op 17 februari 2026, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarbij hij onder het kopje “A. Wat betreft de actualiteit en de waarachtigheid van de vrees van verzoeker” aangeeft de aandacht te willen vestigen op de huidige

veiligheidssituatie in Afghanistan alsook op het element van verwestering dat volgens hem “geheel” niet werd onderzocht tijdens het gehoor van het CGVS.

Onder het kopje “1. Nieuwe elementen” stelt verzoeker dat hij “alle originele stukken” toegestuurd kreeg van zijn vader waaronder een verkoopakte van zijn huis - waarmee hij wil aantonen dat de door een granaat beschadigde woning wel degelijk zijn ouderlijke woning betreft- en een “bijkomende” dreigbrief gericht aan zijn broer.

Onder het kopje “2. Het element van verwestering” voert verzoeker aan dat zich in casu “werkelijk” een probleem van (gepercipieerde) verwestering stelt. Hij wijst in dit verband op algemene landeninformatie over onder meer de gevolgen van terugkeer vanuit het Westen naar Afghanistan, de nieuwe moraliteitswet van augustus 2024 en de mensenrechtenschendingen die gepaard gaan met de afdwinging ervan. Hij benadrukt zijn specifiek profiel aan de hand van volgend betoog:

“Verzoeker kwam als 21-jarige in België aan. Het grootste deel van zijn jongvolwassen leven heeft verzoeker in België doorgebracht. Deze jaren hebben hem op cruciale wijze gevormd. Het is irrelevant dat hij ooit in Afghanistan geleefd heeft: hij heeft nooit onder dit regime van de taliban geleefd. Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België en sinds hij legaal in staat was om te werken, geen kans ongebruikt gelaten om lessen te volgen (stuk 1 -2) te gaan werken (stuk 4) en zo zijn sociale kringen uit te bouwen. Verzoeker heeft zich ondertussen dermate geïntegreerd en intensief gemengd tussen de Belgische bevolking dat het voor hem onmogelijk is om “het spel te spelen” en zich te gedragen naar de regels van de taliban. Hij legt in dit kader foto’s voor van sociale activiteiten, waarop ook te zien is dat hij alcohol drinkt (stuk 7). Verzoeker stelt dat hij zich nog steeds als moslim aanzien, maar zijn beleving is dermate afgenomen sinds zijn aankomst in België.”

Verzoeker wijst in dit verband op de EUAA, “Country Guidance, Afghanistan”, van mei 2024 en citeert uit de erin opgelijste risicoprofielen “ 3.12. Individuals perceived to have transgressed religious, moral and/or societal Norms” en “3.11. Individuals considered to have committed blasphemy and/or apostasy”. Tevens citeert hij uit een rapport van UNAMA “No safe haven: Human rights risks faced by persons involuntarily returned to Afghanistan”, van juli 2025 over de strikte toepassing van de sharia en de afdwinging ervan door het MPVPV. Hij beluist dat hij “is dermate verwesterd dat hij “het spel” niet kan spelen t.a.v. de heersende overheid, zijnde de taliban, maar ook in zijn gemeenschap. Verzoeker dient te worden erkend.”

Onder het kopje “B. Wat betreft de algemene situatie in Afghanistan” bespreekt hij aan de hand van verschillende landenrapporten waaruit hij tevens citeert en waarvan hij de weblink verschaft, de “1. Veiligheidssituatie” en “2. Socio-economische en humanitaire situatie – Taliban als actor van vervolging”. Hij citeert in dit verband onder meer uit rapporten van HRW, UNAMA, OCHA, OHCHR, UNHCR, EUAA, Asyls evenals uit persartikels van onder meer CNN, the Khaama Press News Agency en the Diplomat.

Hij voegt blijkens de inventaris bij zijn aanvullende nota de volgende stukken:

1. Inschrijvingsbewijs LIGO
2. Deelcertificaten LIGO
3. Getuigenis lerares LIGO
4. Loonfiches
5. Getuigenissen werkgevers
6. Foto’s verwestering
7. Bewijs zending DHL
8. Verkoopsakte woning
9. Dreigbrief taliban – origineel

Ter terechtzitting voegt verzoeker nog een loonfiche voor januari 2026 toe bij de aanvullende nota.

2.2.2. Verweerder maakt op 17 februari 2026 overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Hij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Afghanistan: Security Situation” van augustus 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Afghanistan Country Focus” van december 2023;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van mei 2024;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;

- EASO Country of Origin Information Report “Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022;
- UNAMA “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van juni 2023;
- COI Focus “Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van 14 december 2023;
- EUAA COI Query “Afghanistan – Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van februari 2024;
- EUAA “Afghanistan – Country Focus” van januari 2026.

2.3. Beoordeling van het beroep

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het administratief dossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis, zoals ook blijkt uit het door verzoeker in het verzoekschrift ingeroepen artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden

met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.3. Landeninformatie

In zijn aanvullende nota wijst verzoeker op een probleem van onder rapportering en een gebrek aan objectieve informatie. Hij betoogt dat de meest recente bron van landeninformatie waarop verweerder zich in de bestreden beslissing baseert dateert van januari 2023, wat niet voldoende actueel is om de veiligheidssituatie in Afghanistan te beoordelen. Hij verwijst hierbij naar een arrest van de Raad van 14 november 2023 met nummer 297 075.

De Raad wijst er vooreerst op dat verweerder bij aanvullende nota van 17 februari 2026 de beschikbare objectieve landeninformatie geactualiseerd en aangevuld heeft. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen van gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen, zoals de bestreden beslissing en de aanvullende nota duidelijk maken. In de huidige stand van zaken kan de Raad niet tot het besluit komen dat er onvoldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Verzoeker brengt geen andersluidende informatie aan die wijst op een volledige informatiestop die de Raad in de huidige stand van zaken tot een andere conclusie zou nopen.

Niettemin blijven de onzekerheid en de onwetendheid groot, waardoor de nodige voorzichtigheid aan de dag moet worden gelegd bij het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van Afghaanse onderdanen. Hierbij wordt de recentst beschikbare informatie gehanteerd over de Afghaanse context, met bijzondere aandacht voor de individuele elementen die verzoekers zaak kenmerken.

In zoverre verzoeker de schending van “*de richtlijnen van de UNHCR, ‘Note on Burden and Standard of Proof’*” opwerpt, gaat hij eraan voorbij dat deze richtlijnen geen afdwingbare rechtsregels bevatten zodat hij er niet kan op steunen om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

Verder ziet de Raad niet in en legt verzoeker ook niet uit hoe artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet werd geschonden door de bestreden beslissing, aangezien dit niet meer bepaalt dan het volgende:

“Een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, neemt de vorm aan van een verzoek om internationale bescherming. Dit verzoek om internationale bescherming wordt ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.”

Ook het geschonden geachte vertrouwensbeginsel wordt niet verder uitgewerkt door verzoeker.

Deze onderdelen van het eerste en tweede middel zijn daarom onontvankelijk.

Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De bestreden beslissing is duidelijk voorzien van uitgebreide juridische en feitelijke overwegingen. Verzoeker zet niet uiteen waarom ze hem niet toelaten zich erop te verdedigen, wat de voornaamste doelstelling is van de formele motiveringsplicht zoals neergelegd in voormelde bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Dat de formele motiveringsplicht niet werd geschonden, blijkt uit het feit dat verzoeker inhoudelijke kritiek uit op de motieven. Die wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht waarvan hij tevens de schending inroept.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

Voor wat betreft het geschonden geachte zorgvuldigheidsbeginsel, verplicht dit verweerder om zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding.

Dit alles wordt verder onderzocht in het licht van de geschonden geachte artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De aangevoerde schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag wordt behandeld in het kader van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet waarnaar voormelde bepaling verwijst.

Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk deels overeen met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De toetsing of dit artikel werd geschonden door de bestreden beslissing stemt overeen met de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. Vermits de bestreden beslissing geen maatregel tot terugleiding of verwijdering betreft, dringt zich geen verdergaande toetsing aan artikel 3 van het EVRM op dan de voormelde.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekers vluchtrelaas

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omwille van zijn tewerkstelling bij de ALP. Daarnaast vreest verzoeker de taliban omwille van de werkzaamheden van zijn broer M.J. voor het voormalige Afghaanse leger. M.J. diende in 2011 in België een verzoek om internationale bescherming in en werd vervolgens erkend als vluchteling.

Verweerder stelt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers werkzaamheden voor de ALP, noch aan de problemen met de taliban die hieruit zouden zijn voortgevloeid. Verder stelt verweerder vast dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt wegens de werkzaamheden van zijn broer voor het voormalige Afghaanse nationale leger problemen te hebben gekend of te zullen kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

Hij baseert zich daarvoor op volgende schragende vaststellingen:

(1) De beweerde tewerkstelling van verzoeker bij de ALP wordt niet geloofwaardig geacht :

- Verzoeker legt tegenstrijdige verklaringen af over de periode waarin hij bij de ALP zou hebben gewerkt.
- Zijn verklaringen stemmen niet overeen met de beschikbare informatie over de ontmanteling van de ALP.
- Zijn anekdotes of verhalen van zijn tijd bij de ALP zijn weinig coherent.
- Zijn ALP-badge was reeds vervallen op het moment dat hij beweerde nog aan het werk te zijn bij de ALP, en hij tevens zeer vage verklaringen aflegt over het tijdstip dat hij deze badge verkreeg en de geldigheidsduur.
- Uit de vertaling van de neergelegde dreigbrieven van de taliban, blijkt dat hierin wordt vermeld dat hij voor de nationale politie was tewerkgesteld.
- Uit de landeninformatie blijkt dat documenten in Afghanistan, wegens de hoge corruptiegraad eenvoudig kunnen worden verkregen of worden nagemaakt.
- Zijn verklaringen over het verloop van de machtsovername zijn weinig doorleefd.

(2) Uit voormelde vaststellingen kan geconcludeerd worden dat, gezien verzoekers profiel bij de ALP niet geloofwaardig is, ook eventuele problemen die hij hierdoor meegemaakt zou hebben of zou kunnen meemaken bij terugkeer niet geloofwaardig zijn; hetgeen verder bevestigd wordt door volgende vaststellingen:

- Hij legt weinig doorleefde verklaringen af over de vermeende granaataanval op zijn huis. De foto's die hij van dit incident indient tonen bovendien ook weinig aan.

- Hij legt een aantal kopieën van aan hem en zijn broer gerichte dreigbrieven neer, maar kan niet aangeven wanneer deze werden verzonden noch hoeveel dreigbrieven hij ontving.
- Hij heeft geen informatie over het lot van zijn zogenaamde voormalige collega's bij de ALP.

(3) Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij wegens de job van zijn broer problemen kende of zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan.

- Uit landeninformatie blijkt dat familieleden van personen die tot de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten (hierna: ANSF) behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie, doch verzoeker haalt geen dergelijke zaken aan. Het loutere feit dat hij een familielid is van een vroeger lid van de ANSF is onvoldoende om een nood aan bescherming in zijn hoofde aannemelijk te maken.
- Zijn broer bevindt zich al meer dan 10 jaar buiten Afghanistan, zonder dat verzoeker hierdoor in het verleden problemen heeft ondervondend.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

Na een zorgvuldige analyse van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat voormelde vaststellingen van verweerder met betrekking tot verzoekers profiel en vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn. Verzoeker slaagt er niet om deze vaststellingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken:

In een eerste algemeen punt van kritiek voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing een objectief onderzoek ontbreekt gesteund op actuele bronnen. De Raad stelt vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan kan worden vastgesteld dat zijn verzoek om internationale bescherming subjectief zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Daarenboven vinden de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk steun in verzoekers eigen verklaringen en de door hemzelf geschetste context en wordt in de bestreden beslissing gewezen op de meest recente landeninformatie beschikbaar op dat moment. Waar verzoeker het CGVS nog verwijt de meest nadelige interpretatie van het gehoor te weerhouden waardoor het "*substantiële appreciatiefouten*" begaat, merkt de Raad op dat de formele motiveringsplicht vereist dat verweerder verduidelijkt waarom hij een negatieve beslissing treft, quod in casu. Dit vereist niet dat hij alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van verzoeker in de bestreden beslissing tegen elkaar moet afwegen. Verzoekers overtuiging dat "*een correcte appreciatie van de gegeven verklaringen en bewijsstukken wel degelijk zou leiden tot een gunstige beslissing*" doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Vooreerst stelt het CGVS vast dat verzoeker incoherente verklaringen aflegde over zijn geboortedatum die niet stroken met de identiteitsdocumenten die hij heeft voorgelegd waardoor twijfels rijzen over zijn identiteit. Met name werd bij de registratie van zijn verzoek 00/00/2000 als geboortedatum genoteerd. Bij de DVZ verklaarde verzoeker vervolgens te zijn geboren op 22/8/2000. Terwijl uit zijn taskara en paspoort blijkt dat hij is geboren op 6/02/2001.

Verzoeker tracht voormelde vaststelling te duiden door te wijzen op zijn lage scholingsgraad en op het feit dat veel Afghanen hun geboortedatum niet kennen zoals blijkt uit landeninformatie zoals de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*", van december 2023. Hij wijst erop dat hij zijn originele taskara heeft voorgelegd en dat er geen twijfel bestaat over zijn identiteit. Hij verwijt het CGVS hem niet met de voormelde tegenstrijdigheid te hebben geconfronteerd tijdens het gehoor.

De Raad merkt op dat uit de beschikbare landeninformatie inderdaad blijkt dat veel Afghanen hun exacte geboortedatum en leeftijd niet kennen en dat vaak een schatting wordt gemaakt van de leeftijd van een persoon bij de uitreiking van een taskara (zie Norway, Landinfo, "*Afghanistan: Tazkera, passports and other ID documents*" van 22 mei 2019, p. 9 geciteerd in de in de bestreden beslissing aangehaalde "*COI Focus, Afghanistan Corruptie en documentenfraude*", van 14 januari 2021"). De vastgestelde incoherenties op dit vlak volstaan in casu voor de Raad niet om de identiteit van verzoeker in twijfel te trekken. Alleszins leiden de vaststellingen van verweerder inzake verzoekers verklaringen over zijn geboortedatum op zich niet tot de verwerping van het verzoek om internationale bescherming. Het CGVS is immers niet gestopt na dit motief

maar beoordeelt tevens uitgebreid de door verzoeker afgelegde verklaringen en voorgelegde documenten met betrekking tot het door hem naar voorgebrachte asielrelaas.

Voor wat betreft de beoordeling in de bestreden beslissing van de documenten die hij neergelegde ter staving van zijn asielrelaas voert verzoeker aan dat waar verweerder vaststelt *“dat er veel fraude is bij documenten en dat verzoeker immers maar kopieën neerlegt dewelke knip- en plakwerk kunnen vertonen”* hij eraan voorbij gaat dat hij *“van zo goed als alles documenten originele voorlegt”*.

De Raad stelt vast dat verzoekers betoog geen steun vindt in de bestreden beslissing. Immers gaat verweerder er niet aan voorbij dat verzoeker originele documenten voorlegt. Zo lijst hij onder het kopje *“A. Feitenrelaas”* de documenten op die verzoeker heeft neergelegd waarbij duidelijk wordt aangegeven welke documenten originelen betreffen en welke documenten kopieën zijn: *“Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende originele documenten neer: uw taskara, twee ALP badges van uzelf, de badge en bankkaart van uw broer [M.J.], uw certificaat van uw opleiding, de dreigbrief die uw broer [J.] ontving en de envelop waarmee de documenten verstuurd werden. U legt ook kopieën neer van volgende documenten: uw paspoort, de verblijfskaart van uw broer [M.J.] in België, de dreigbrieven die u ontving en de foto's van de granaataanval.”*

Verder bespreekt verweerder een aantal documenten inhoudelijk, met name een ALP-badge van verzoeker die verviel op 10/05/1400 (1/08/2021) (origineel), de dreigbrieven van de taliban gericht aan verzoeker (kopieën) evenals de foto's van de granaataanval. Bij de bespreking van de documenten verwijst het CGVS verder naar objectieve informatie, met name de *“COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021”* waarvan het de weblink verschafft, waaruit blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of tegen een vergoeding kunnen worden verkregen. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten relatief. Voor wat betreft de kopieën van dreigbrieven wijst het CGVS op de beperkte verklaringen van verzoeker in dit verband, de fraudegevoeligheid van Afgaanse documenten en het feit dat kopieën van documenten makkelijk kunnen worden bewerkt waardoor de bewijswaarde lager is. Het CGVS wijst dus niet uitsluitend op de bijzonder relatieve bewijswaarde van kopieën maar beoordeelt de bewijswaarde ervan in samenhang met de verklaringen van verzoeker, de inhoud van de dreigbrieven evenals objectieve landeninformatie over de bijzondere fraudegevoeligheid van Afgaanse documenten (voor een bespreking van de kopieën van dreigbrieven zie infra). Verzoeker gaat met zijn algemeen betoog aan dit alles voorbij.

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij een originele dreigbrief voorlegt, stelt de Raad vast dat het een dreigbrief betreft gericht aan zijn broer (groene map 'documenten', stuk nr. 8). De twee dreigbrieven gericht aan verzoeker betroffen wel degelijk kopieën blijkens het administratief dossier (groene map 'documenten', stuk nr. 7). Verzoeker brengt niets in tegen de vaststellingen van verweerder dat uit de vertaling van één van de twee kopieën van dreigbrieven die hij voorlegt blijkt dat wordt vermeld dat hij voor de nationale politie werkt in plaats van voor de lokale politie. Ook gaat verzoeker voorbij aan de vaststelling dat hij niet weet wanneer de brieven werden verzonden, dat hij niet kon aangeven hoeveel hij er ontving en dat het vreemd is dat hij aangeeft dat het verboden is om de dreigbrieven door te sturen maar dat hij wel (zogezegd) originele ALP-badges indient. Uit het gehoorverslag van het CGVS blijkt immers dat de *“originele documenten”*, waaronder zijn ALP-badges, vijftien dagen voor het gehoor bij het CGVS door zijn vader aan hem werden verzonden (gehoorverslag CGVS, p. 3). Door ter terechtzitting de originele versie van de voormelde twee aan hem gerichte dreigbrieven te tonen plaatst verzoeker voormelde vaststellingen niet in een ander licht.

Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker een ALP-badge voorlegt die verviel op 10/05/1400 (1/08/2021) en dus niet meer geldig was op het moment dat hij stelde nog aan het werk te zijn voor de ALP, bevestigt verzoeker dat hij inderdaad werkte met een vervallen ALP-badge *“hoewel hij wel reeds een verlenging had aangevraagd”* en wijst hij erop dat de algemene administratie in Afghanistan niet kan worden vergeleken met die van België. Hiermee brengt hij echter niets in tegen de vaststelling dat hij tevens zeer vage verklaringen aflegt over het tijdstip waarop hij deze badge verkreeg en hoe lang deze geldig was. Dit wordt bevestigd door het gehoorverslag van het CGVS waarin de Raad leest:

“Hoeveel tijd was deze badge geldig? Dat was tot 1400. De datum staat op de kaart. Ik bedoel, hoeveel tijd heeft u deze badge gebruikt. Was dat enkele maanden, een jaar, een paar jaar? In 1397 hebben we de eerste kaart gekregen en dan hebben we de tweede kaart gekregen. De tweede is ook voor bepaalde tijd, die is 1 maand van 1400, ik ken nummer van de maand niet. Ik begrijp het niet helemaal, dus ik ga nog eens herformuleren. Dus ik probeer een tijdsaanduiding te krijgen. Hoelang kon u met deze badge bij de lokale politie werken? In 1397 hebben de eerste kaart gekregen, dan hebben ze ons gezegd 'geef kaarten terug aan

ons, we gaan andere kaarten geven'. De tweede kaart was geldig tot de eind maand van 1400." (gehoorverslag CGVS, p. 14)

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij niet in staat is aan te geven hoe lang de tweede badge die hij kreeg geldig was. Uit deze verklaringen kan verder dan ook niet blijken dat hij een verlenging van de tweede vervallen badge had aangevraagd zoals hij beweert in het verzoekschrift.

Voor wat betreft de uitgebreide vaststellingen van het CGVS die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing die ertoe leiden dat de werkzaamheden van verzoeker bij de ALP niet geloofwaardig worden geacht, beperkt verzoeker zich er toe in te gaan op de vaststelling dat zijn anekdotes of verhalen van zijn tijd bij de ALP weinig coherent zijn. Door louter zijn verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens het gehoor bij het CGVS -waarvan het CGVS vaststelt dat ze niet coherent zijn - opnieuw te citeren en te poneren dat hij "verschillende doorleefde verhalen" heeft verteld kan verzoeker geen afbreuk doen aan volgende pertinente vaststellingen die kunnen worden gelezen in de bestreden beslissing:

"U stelt deelgenomen te hebben aan gevechten en soldaten te hebben zien doodgaan. Wanneer u dan verder vertelt over deze gebeurtenissen blijkt dat er geschoten werd langs alle kanten, het donker was, jullie teruggeschoten, maar er evenwel niemand gedood werd of gewond raakte (CGVS, p. 10). Ook wanneer u vertelde over de checkpoints die jullie opstelden, bleef u algemeen over het controleren van wagen en personen (CGVS, p. 12). U kon voorts slechts enkele collega's opnoemen, maar u herinnerde zich de rest niet. Gezien u beweert enkele jaren met hen te hebben samengewerkt en deze personen uit uw dorp kwamen (CGVS, p. 15), kan dit niet overtuigen."

Verder gaat verzoeker helemaal voorbij aan volgende schragende vaststellingen waardoor deze overeind blijven:

- Hij verklaart aan het begin van zijn gehoor bij het CGVS dat hij zijn werk bij de ALP startte in 1397 en dat er bij de DVZ werd genoteerd dat hij daar één jaar werkte. Dat dit om een loutere fout zou gaan wordt echter tegengesproken doordat hij bij de DVZ evenwel twee keer verklaarde dat hij slechts een jaar voor de ALP werkte.

- Hij verklaarde ook bij de DVZ dat hij tien tot vijftien dagen voor de val bij de ALP zou hebben gewerkt, terwijl hij bij het CGVS verklaarde tot op het moment van de val te hebben gewerkt bij de ALP.

- Uit landeninformatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de ALP al sinds september 2020 geen financiering meer kreeg van de Verenigde Staten die de volledige kosten van de ALP op zich namen. Uit diezelfde informatie blijkt bovendien dat bijna alle ALP-eenheden al ontmanteld waren in april 2021 en in plaats daarvan in andere Afghaanse diensten werden opgenomen. Verzoeker verklaart echter tot aan het moment van de machtsovername die plaatsvond in augustus 2021 tewerkgesteld te zijn geweest bij de ALP en hij haalt hierbij geen enkele moeilijkheid aan op vlak van salarisbetalingen of een toekomstige ontmanteling van de ALP.

- Gevraagd om te vertellen hoe die machtsovername in zijn regio verliep, geeft hij aan dat hij van zijn commandant alle spullen naar het districtscentrum moest brengen en dat hij daarna naar huis moest gaan. Van iemand die aangeeft deel uit te maken van de ALP, een lokale ordehandavingsinstantie en defensiemacht van de voormalige Afghaanse overheid, zou verwacht worden dat die deelgenomen had aan rechtstreekse gevechten met de taliban, of hier toch minstens doorleefdere verklaringen over zou kunnen afleggen.

Het ongefundeerde verwijt van verzoeker dat het CGVS de meest nadelige interpretatie zou hanteren, is niet van aard afbreuk te doen aan de voorgaande vaststellingen.

Door louter te herhalen dat het wel degelijk zijn ouderlijke woning betreft en dat het zijn vader is die op de foto's staat weerlegt verzoeker niet de vaststelling dat hij weinig doorleefde verklaringen aflegt over de granaataanval op zijn huis en dat de foto's die hij hiervan neerlegt niet aantonen wat de oorzaak van de beschadigingen is noch van wie het huis is. Verzoeker kan de zeven foto's waarop beschadigingen aan een huis zijn te zien en een oudere man die wijst naar een beschadiging aan een huis niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen. Deze foto's zeggen niets over de omstandigheden waarin de beschadigingen zijn veroorzaakt noch wiens huis het betreft (groene map 'documenten' stuk nr. 10). Verzoeker tracht door het neerleggen van een "verkoopsakte" van zijn huis als stuk 8, bij zijn aanvullende nota van 17 februari 2026 aan te tonen dat het beschadigde huis zijn ouderlijke woning betreft. Echter stelt de Raad vast dat, de vertaling van dit document geen voor eensluidende vertaling is. Hierop werd ter terechtzitting gewezen maar dit ontlokte geen commentaar bij verzoeker. Bijgevolg staat de inhoud ervan niet vast. Alleszins kan in de vertaling van de verkoopsakte enkel worden gelezen dat een stuk land in het dorp "Sutanpur Oliya" dat grenst aan bepaalde huizen waarvan de eigenaars worden vermeld voor een bepaald bedrag wordt verkocht aan verzoekers vader. Dit document toont op geen enkele wijze aan dat verzoekers ouderlijke woning werd beschadigd door een granaat van de taliban.

Voor wat betreft de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij wegens de job van zijn broer problemen kende of zou kennen bij terugkeer naar Afghanistan, betoogt verzoeker dat hij wel degelijk zaken aanhaalde die erop wijzen dat hij als familielid van een persoon die behoorde tot het ANSF wordt bedreigd door de taliban. Ter ondersteuning van zijn betoog citeert hij de verklaringen die hij aflegde over de granaataanval op zijn ouderlijke woning en de dreigbrieven die hij kreeg van de taliban waarin zou kunnen worden gelezen: “[...] en daar stond *jouw andere broer werkte ook voor de overheid en jij ook, als we jou ergens pakken en als we jou ergens zien dan gaan we jou doden omdat jouw broer eerder ook heeft gewerkt voor de overheid.*”

De Raad wijst erop, zoals eerder uiteengezet, dat verzoeker er niet in is geslaagd de vaststelling te weerleggen dat hij de problemen die hij zou hebben ondervonden met de taliban, waaronder de granaataanval en de bedreigingen, niet aannemelijk maakt. Voor wat betreft het gestelde in de dreigbrieven, merkt de Raad op dat verzoeker inderdaad tijdens het gehoor bij het CGVS verklaarde dat in de dreigbrieven werd verwezen naar zijn broer M.J. Zo verklaarde verzoeker: “*Ze hebben dreigbrieven naar ons huis gegooid en mijn vader heeft die brieven gevonden en daar stond *jouw andere broer werkte ook voor de overheid en jij ook*”* (gehoorverslag CGVS, p. 17). Echter stelt de Raad vast dat in geen van de twee vertalingen van voormelde dreigbrieven die zich in het administratief dossier bevinden, zijn broer M.J. wordt vermeld.

Waar verzoeker erop wijst dat uit landeninformatie blijkt dat familieleden van voormalige leden van het ANSF wel degelijk doelwit worden van de taliban, wijst de Raad erop dat uit de aanwezige informatie blijkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, p. 29-30; EUAA, “*Afghanistan: Country Focus*”, januari 2026, p. 102). Verzoeker heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat hij of zijn familie het voorwerp waren van vervolging omwille van de job van zijn broer. Verzoekers broer diende in 2011 een verzoek om internationale bescherming in, hij heeft Afghanistan ondertussen dus meer dan 16 jaar geleden verlaten. Verzoeker en zijn familie bleven al die tijd in Afghanistan wonen zonder geloofwaardige problemen te ondervinden met de taliban omwille van de job van zijn broer. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan wel vervolging dient te vrezen door de taliban omwille van de job van zijn broer. Waar verzoeker nog wijst op zijn werk bij de ALP, wijst de Raad erop dat hij deze tewerkstelling niet aannemelijk maakt.

Tot slot beschouwt de Raad de vaststelling van het CGVS dat verzoekers gedrag niet valt te rijmen met een nood aan internationale bescherming omdat hij verschillende Europese landen doorkruiste zonder een verzoek om internationale bescherming in te dienen of af te werken als niet determinerend en overtollig. De overige voorgemelde motieven van de bestreden beslissing zijn immers in casu voldoende schragend voor de conclusie dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is zodat een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Verzoekers betoog werpt hier geen ander licht op.

Door bij aanvullende nota opnieuw de dreigbrief gericht aan zijn broer, die reeds voorlag bij het CGVS, voor te leggen doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde vaststellingen.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk maakt.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

2.3.4.2. Personen van wie wordt aangenomen dat ze religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden en personen (die worden gezien als) beïnvloed door buitenlandse waarden (ook wel verwestering genoemd).

Op basis van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, kan de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De taliban menen evenwel dat de sharia op zich een afdoende legale kader bevat waardoor een grondwet niet nodig is. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23 en 26). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De de facto-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 16). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 26).

Politieke partijen zijn verboden waardoor er geen ruimte is voor politieke oppositie en de 'civic space' is zeer beperkt, zo niet gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd en critici worden gearresteerd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Vele opposanten hebben het land verlaten of zijn ondergedoken. Om de strenge leefregels van de zeer strikte interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven, heeft de facto-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal de facto-staatsinstellingen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 21). Ondanks het beperkt aantal handhavers van het MPVPV, hebben vele Afghanen zich aangepast door zelfregulering, sociale druk en toezicht vanuit de gemeenschap (familieleden, religieuze leiders en burens), teneinde confrontaties met handhavers van het MPVPV te vermijden. Er zijn talrijke meldingen van mishandeling, openbare lijfstraffen en andere vormen van wrede of vernederende behandeling.

De taliban streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, Afghanistan - Country Focus, januari 2026, p. 32-34). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassa's maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent-professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto-autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 106-107, 136). De MPVPV heeft echter de controle op het naleven van de restricties voor meisjes in het onderwijs opgevoerd, ook in de madrassa's (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 116).

Op 31 juli 2024 werd door de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledivoorschriften. De wet specificereert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV-personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 30 en 34-44 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 34-42). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds afdgedwongen werden, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate", van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation", augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht", juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23-24 en EUAA, "Afghanistan - Country Focus", december 2023, p. 20; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", november 2024, p. 25; EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 23). In september 2025 sloten de taliban de toegang tot internet in heel Afghanistan af, volgens sommige bronnen om 'immorele inhoud' te bestrijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 22). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "Taliban's impact on the population", juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022). Er zijn ook talibanaanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de facto-regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat het om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan (voetnoot 476, TOLONews, "Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada", 8 december 2021 in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat tot september 2025 zes miljoen Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46 en 47). Er wordt vastgesteld dat het voor vele Afghanen, mede gelet op de precaire humanitaire situatie in het land, moeilijk is om te (her)integreren in Afghanistan wanneer zij er niet (meer) over een sociaal netwerk beschikken. Terugkeerders zonder sociaal netwerk in Afghanistan worden soms als buitenlanders beschouwd, onder meer door het hebben van een ander accent, andere kleding en ander gedrag. Een aanpassing aan de nieuwe regels en normen onder het huidige talibanregime is nodig om stigmatisering te vermijden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 48-49).

De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afghaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. In juli 2025 stuurde Duitsland nogmaals 81 Afghanen gedwongen terug. Oostenrijk stuurde in oktober 2025 een Afghaanse man terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden (EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 50).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA "Afghanistan targeting of individuals",

augustus 2022, p. 53-55; "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", p. 148-149; COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

Het rapport van het Zwitserse Staatssecretariat für Migration (SEM) "Focus Afghanistan. Return from abroad" van 14 februari 2025, waarnaar de "EUAA, Afghanistan: Country Focus", van januari 2026 aangehaald door verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, handelt specifiek over terugkeerders. Het rapport vermeldt dat in de luchthaven van Kabul, het "Immigration Department", dat handelt onder het Ministerie van Binnenlandse zaken, verantwoordelijk is voor de grenscontroles in de luchthaven. Zij zijn ook verantwoordelijk voor andere checkpoints aan de grens. Op de luchthaven wordt een screening uitgevoerd van binnenkomende terugkeerders door de grenscontroleautoriteiten en de GDI van de de facto-regering. Een bron vermeldt dat personen die toekomen vanuit een westers land, bij binnenkomst meer vragen moeten beantwoorden dan andere reizigers, zeker als ze westerse kledij dragen. Een andere bron vermeldde dan weer dat het zeer regelmatig en zelfs dagelijks voorkomt dat personen toekomen uit westerse landen en dat dit niet tot problemen leidt met binnenkomstcontroles. Tijdens hun missie naar Kabul in november 2024, stelden onderzoekers van SEM vast dat de grenscontroles in de luchthaven van Kabul niet significant verschillen van deze in andere luchthavens. Stelselmatige interviews door personeel van de GDI komen niet voor. De taliban of de GDI hebben lijsten en biometrische gegevens van vroegere overheidsmedewerkers in de veiligheidsdiensten. Zij kunnen deze personen dus identificeren bij controles (p. 17). Arrestaties vinden niet systematisch plaats. Volgens een bron is dit echter wel mogelijk als er een verband wordt vermoed met actieve verzetsgroepen zoals het NRF of het AFF. Ook voormalige medewerkers van de geheime dienst lopen naar verluidt een bijzonder risico. Bij mensen met een buitenlands paspoort wordt speciale aandacht besteed aan mogelijke spionnen en mensen die banden hebben met ISKP.

Er zijn geen bewijzen van arrestaties of mishandeling door de taliban bij binnenkomst van terugkeerders via de luchthaven of via land. De SEM heeft tijdens zijn onderzoek geen bewijs gevonden van systematische vervolging of intimidatie van terugkeerders. Er wordt vanuit gegaan dat de bronnen die voor het SEM-rapport zijn geraadpleegd, dit anders wel zouden hebben gemeld. In plaats daarvan zijn de meeste bronnen het erover eens dat de taliban terugkeerders over het algemeen goed behandelen en dat er geen sprake is van specifieke vervolging tegen hen uitsluitend omdat ze terugkeerders zijn. Niettemin zijn er aanwijzingen dat dergelijke aanvallen af en toe voorkomen of dat terugkeerders daar bang voor zijn. Er zijn wel indicaties dat vervolging of mishandeling kan voorkomen tegen personen die behoren tot een risicoprofiel en hun familieleden. Vervolging of mishandeling door de de facto-overheden wordt vooral gemeld in het geval van enkele risicogroepen, en zelfs dan niet systematisch: voormalige hoge ambtenaren en politici, voormalige veiligheidstroepen, mensenrechtenactivisten (p. 35-36).

De de facto-overheden hebben over het algemeen weinig achtergrondinformatie over terugkerende personen. Ze zijn niet in staat om alle terugkeerders te volgen en te controleren (p. 37).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, "Afghanistan: targeting of individuals", augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, "Algemeen Ambtsbericht Afghanistan", juni 2023, p. 44)

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, "Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023", p. 36).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 51, EUAA, "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de bestreden beslissing kunnen de volgende afwegingen worden teruggevonden:

“In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.”

In de aanvullende nota van verweerder, die verwijst naar de recentste beschikbare informatie, wordt bevestigd: *“Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. Verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingen-conventie.”*

In het verzoekschrift stelt verzoeker dat hij zijn baard scheert, werkt, Nederlandse les volgt en op stap gaat met zijn broer.

Bij aanvullende nota van 17 februari 2026 verwijt verzoeker het CGVS “het element van verwestering” niet te hebben onderzocht tijdens het gehoor. Concreet voert hij aan dat hij als 21-jarige toekwam in België, het grootste deel van zijn jongvolwassen leven hier doorbracht, dat deze jaren hem op cruciale wijze hebben gevormd en dat hij nooit onder het regime van de taliban heeft geleefd. Hij betoogt dat hij lessen volgt, werkt en “sociale kringen” uitbouwt. Hij voegt hieraan toe dat zijn beleving als moslim is afgenomen sinds zijn aankomst in België. Hij betoogt dat hij ondertussen dermate is geïntegreerd en zich intensief heeft gemengd tussen de Belgische bevolking dat hij zich onmogelijk zal kunnen gedragen volgens de regels van de taliban.

Ter ondersteuning van zijn betoogt voegt verzoeker de volgende stukken bij zijn aanvullende nota van 17 februari 2026 en 24 februari 2026:

- Twee inschrijvingsformulieren voor Nederlands les voor de schooljaren "2023-2024" en "2025-2026" aan het Ligo, Centrum voor Basiseducatie Antwerpen.
- Deelcertificaat "BE NT 2 -Breakthrough 2" van 1 februari 2024, Deelcertificaat "BE NT 2 -Breakthrough 1" van 1 februari 2024, Deelcertificaat "BE NT 2 -Breakthrough 2" van 20 november 2025, Deelcertificaat "Technisch lezen en schrijven Latijns schrift" van 20 november 2025.
- Een brief van leerkracht Nederlands C.S. opgesteld op 28 januari 2026 waarin ze schrijft dat verzoeker sinds september in haar groep les volgt. Ze schrijft onder meer dat verzoeker stipt is, actief deelneemt aan de les, vooruitgang boekt, een goed contact heeft met de andere cursisten en heel respectvol en aangenaam is tijdens de lessen.
- Loonfiches waaruit blijkt dat verzoeker als medewerker spoelkeuken/bordenwasser werkt bij Cantaloop BVBA voor de periode december 2023, januari 2024, februari 2024, maart 2024 en januari 2026.
- Loonfiches waaruit blijkt dat verzoeker als seizoensarbeider heeft gewerkt bij BV Vitaetom tijdens de periode in maart, april, mei, juni, juli en augustus 2025.
- Een ongedateerde aanbevelingsbrief van zaakvoerder J.H. waarin onder meer kan worden gelezen dat verzoeker betrouwbaar is, zelfstandig is, goed poetst, in het Nederlands zijn best doet, goed in team werkt, vriendelijk en sociaal is en een hartelijk contact met de andere werknemers heeft.
- Een ongedateerde aanbevelingsbrief van voormelde zaakvoerder J.H. waarin kan worden gelezen dat verzoeker sinds april 2023 voor zijn horecazaken werkt waarin hij de taken van verzoeker beschrijft. Hierin kan onder meer worden gelezen dat hij goed werk levert, zelfstandig is, betrouwbaar is, secuur is, de communicatie goed verloopt en het contact hartelijk is. Hij stelt dat verzoeker een vrolijke jongen en een harde, betrouwbare werker is.
- Een ongedateerde brief van caféuitbaatster B.V. die onder meer schrijft dat verzoeker zelfstandig, betrouwbaar en altijd op tijd is en dat hij feedback ter harte neemt. Zij stelt dat ze zeer tevreden is over zijn werk en werkhouding.
- Drie foto's waarop is te zien dat verzoeker wijn uitschenkt achter een bar, vier foto's waar verzoeker samenzit met andere mannen en iets drinkt, vier foto's van verzoeker met een vrouw.

Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij naar school gaat, Nederlands spreekt, werkt, vrienden en zijn broer in België heeft. Hij benadrukt dat hij in Afghanistan niet het kapsel en baard kan dragen zoals hij dat hier doet. Hij verklaart dat hij in een café werkt en zowel Afghaanse als Belgische vrienden heeft. Hij stelt dat hij geld heeft gespaard en samen een zaak wenst te openen met zijn broer wanneer hij een verblijfstitel heeft.

Verzoeker slaagt er echter niet in in concreto aan te tonen dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan door in het verzoekschrift en in de aanvullende nota te wijzen op zijn verblijf in België, zijn 21-jarige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan, het feit dat hij werkt, Nederlands spreekt, dat zijn broer in België verblijft en dat hij sociale contacten uitbouwt.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker Nederlands leert en spreekt en aan de slag is weliswaar lovenswaardig is en aantoont dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, maar dat dit, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard is om te leiden tot de vaststelling dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet in concreto aannemelijk dat hij omwille van het school lopen, het in enige mate beheersen van een landstaal en het feit dat hij hier werkt, bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden. Ook het gegeven dat verzoeker gedurende zijn verblijf in België in contact is gekomen met personen die een andere nationaliteit hebben, kan op zich niet volstaan om aan te tonen dat hij dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. Verzoeker toont niet aan dat hij door deze contacten specifiek wordt blootgesteld aan westerse waarden en normen en hij hierdoor niet langer zou kunnen aarden in de Afghaanse maatschappij. Uit de voormelde stukken kan immers weinig worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Dat verzoeker ter terechtzitting nog verklaart dat hij zich hier een kleding- en baardstijl kan aanmeten zoals hij wenst, wat niet mogelijk is onder het regime van de taliban, doet hier niet anders over oordelen. Het blote en veralgemeend betoog dat de jaren die hij doorbracht in België hem op cruciale wijze hebben gevormd, dat zijn beleving als moslim is afgenomen evenals dat hij dermate is geïntegreerd en zich intensief heeft gemengd tussen de Belgische bevolking waardoor hij zich bij terugkeer onmogelijk zal kunnen gedragen volgens de regels van de taliban, wordt niet verder geconcretiseerd en mist aldus de nodige persoonlijke invulling.

De Raad stipt hierbij aan dat verzoeker blijkens het administratief dossier, Afghanistan heeft verlaten bij de machtsovername die plaatsvond op 15 augustus 2021. Hij was op dat moment bijna 21 jaar oud op grond van de in zijn taskara vermelde geboortedatum. Hieruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan zeker was gevormd naar de plaatselijke waarden en normen. Verzoeker kwam op 14 juli 2022 in België toe en verblijft hier afgerond drieënhalf jaar, wat niet zodanig lang is dat hij dermate zou zijn verankerd in de Belgische samenleving dat hij totaal zou zijn vervreemd van de Afgaanse normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Minstens toont verzoeker dit niet concreet aan. Er wordt geen concreet en diepgaand beeld geschetst van de impact van zijn verblijf in België op de gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van zijn lokale gemeenschap en/of de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afgaanse samenleving geldende regels en normen. Verzoeker heeft ook nog een familiaal netwerk in zijn regio van herkomst. Hij verklaarde tijdens het gehoor bij het CGVS nog een keer per maand of om de twee maanden contact te hebben met zijn familie (gehoorverslag CGVS, p. 6). Hij moet bijgevolg redelijkerwijze in staat worden geacht op de hoogte te zijn of te worden gesteld van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan zoals vormgegeven door de taliban en deze in acht te nemen.

De Raad concludeert dat verzoeker nalaat concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden en dat hij daarom bij een terugkeer zal worden gevisieerd en/of vervolgd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar arresten van de Raad van 10 en 30 november 2022, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

In de mate dat verzoeker in zijn aanvullende nota nog verwijst naar de machtsovername door de taliban en het leven onder het schrikbewind van de taliban, wijst de Raad erop dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer bestaat. Door louter te verwijzen naar en uitgebreid te citeren uit algemene landenrapporten zonder deze in concreto op zijn individuele situatie te betrekken, maakt verzoeker dit niet concreet aannemelijk.

Waar verzoeker in het verzoekschrift stelt dat verweerder inzake de verwestering tekort is geschoten in zijn onderzoeksplicht, benadrukt de Raad dat er slechts sprake is van een onderzoeksplicht in hoofde van de asielinstanties in zoverre de verzoeker om internationale bescherming verifieerbare elementen heeft aangebracht waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze nader worden onderzocht. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). Of er al dan niet voldoende concrete vragen hierover gesteld werden, belette verzoeker overigens niet om in het kader van huidig, devolutief beroep nog verdere elementen hierover aan te voeren, wat hij blijkens het verzoekschrift en de aanvullende nota's ook heeft gedaan.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

2.3.4.3. De bovenvermelde vaststellingen leiden tot de conclusie dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete of aannemelijke elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging door de taliban en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

2.3.5.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

Zoals verzoeker aanvoert is de kernvraag of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ook zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. Tot slot heeft de Afghaanse economie in 2025 nieuwe klappen gekregen waaronder een aanzienlijke vermindering van Amerikaanse hulp en de massale toestroom van terugkeerders uit Pakistan en Iran (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). In april 2025 besloot de VS, voorheen de grootste donor, de financiering van bijna al zijn humanitaire programma's stop te zetten en andere donoren volgden dit voorbeeld. Het gevolg is dat honderden gezondheidscentra zijn gesloten, en dat USAID-programma's die miljoenen Afghanen ondersteunen met voedselvoorziening, spoedeisende gezondheidszorg en water, sanitaire voorzieningen en hygiëne zijn opgeschort. Daarnaast keerden in 2025 2,5 miljoen Afghanen terug vanuit Iran en Pakistan. Met als gevolg dat de reeds precaire humanitaire situatie in Afghanistan verder onder druk wordt gezet. Het hoog aantal terugkeerders heeft onder meer de concurrentie op de arbeidsmarkt verscherpt en heeft de druk op de stedelijke huisvestingscrisis vergroot (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 81 en 85). De meeste terugkeerders komen aan zonder bezittingen en velen hebben nooit een voet in Afghanistan gezet omdat ze al generaties lang in het buitenland wonen (EUAA, Afghanistan: Country Focus, januari 2026, p. 48). Omwille van de afwezigheid van een sociale welvaartstaat is het hebben van een sociaal netwerk bij terugkeer naar Afghanistan van vitaal belang voor de re-integratie en toegang tot werk voor terugkeerders (EUAA, Afghanistan: Country focus, januari 2026, p. 48).

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het blijkt verder niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften, te meer omdat hij aldaar nog over een familiaal netwerk blijkt te beschikken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hier niet anders over denken.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt werd voormelde kernvraag of de precaire sociaal economische en humanitaire situatie al dan niet overwegend wordt veroorzaakt door de taliban wel degelijk onderzocht door verweerder blijkens de bestreden beslissing. Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in zijn

verzoekschrift aanvoert dat de situatie in Afghanistan voldoende vergelijkbaar is met de situatie in het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met de facto ministers en de facto functionarissen (EUAA, “Country Focus Afghanistan”, januari 2026, p. 16-17). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat de mensenrechtenschendingen door de taliban ook tot gevolg hebben dat de financiële steun vanuit het buitenland drastisch is terug gedrongen, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan, noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker in casu persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herhaalt dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Door te benadrukken dat de taliban verantwoordelijk moet worden geacht voor de huidige situatie in Afghanistan, en het voegen van landeninformatie, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse.

2.3.5.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog interne gewapende confrontaties in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en verzetsgroepen, zoals het National Resistance Front (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij er ook sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Daarnaast hebben er gewapende confrontaties plaats tussen Afghanistan en Pakistan, voornamelijk langs grensgebieden.

Sinds de machtsovername door de taliban is het niveau van willekeurig geweld en het aantal burgerslachtoffers in Afghanistan significant gedaald. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023, 2024 en 2025.

Uit de meest recente Country Focus van EUAA van januari 2026 blijkt dat de daling van het geweldsniveau in Afghanistan zich ook in 2025 heeft doorgezet. Zowel het aantal geweldsincidenten als het aantal burgerslachtoffers is in 2025 verder gedaald in vergelijking met de voorgaande periode. Het aantal incidenten van "*violence against civilians*" wordt bovendien grotendeels toegeschreven aan de de facto-autoriteiten, waarbij het gaat om arrestaties, het gebruik van excessief geweld, onder andere bij het bestrijden van criminaliteit, maar ook gevallen waarin de naleving van de sharia wordt afgedwongen, het viseren van medewerkers van de voormalige Afghaanse overheid en hun familieleden en van leden van verzetsgroepen. De provincie Paktika kende in de periode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 het hoogste aantal burgerslachtoffers (67), gevolgd door Kandahar (48) en Badakhshan (37).

In 2025 vormden het NRF en andere verzetsgroepen geen significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Het merendeel van de aanvallen van verzetsgroepen, in de vorm van "battles" en "explosions/remote violence", vond plaats in de provincies Kabul, Kunduz en Herat. Hoewel deze aanvallen zijn gericht tegen de de facto-veiligheidstroepen, blijkt tevens dat burgers hiervan het slachtoffer kunnen zijn. Het aantal burgerslachtoffers blijft evenwel beperkt. Hieruit kan worden besloten dat de Afghaanse verzetsgroepen op beperkte schaal blijven doorgaan met doelgerichte aanvallen op de de facto-autoriteiten, doch dat er in 2025 geen sprake was van een significante toename van deze aanvallen en/of het aantal burgerslachtoffer ten gevolge van deze aanvallen.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals religieuze minderheden of bepaalde profielen. ISKP gebruikt tactieken, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen. In 2025 vormde ISKP evenmin een significante bedreiging voor de territoriale controle van de de facto-talibanautoriteiten. Hoewel veel van de acties en aanslagen door ISKP gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 58-60).

In 2025 vonden er confrontaties plaats tussen de de facto-autoriteiten en de Pakistaanse veiligheidsdiensten, die stellen dat zij hierbij de zogenaamde 'Pakistaanse taliban' (Tehreek-e-Taliban (TTP)) viseren. Zij beschuldigen de taliban ervan dat zij de TTP een onderdak bieden. Hierbij voert het Pakistaanse leger ook luchtaanvallen uit. De confrontaties vonden voornamelijk plaats langs de grens tussen Pakistan en Afghanistan. Ook de meeste luchtaanvallen vonden daar plaats, al vond er ook een luchtaanval op Kabul-stad plaats. De de facto-talibanautoriteiten hebben deze Pakistaanse aanvallen proberen te beantwoorden met vergeldingsacties gericht tegen Pakistaanse grensposten. De meest getroffen gebieden zijn de grensdistricten van de provincies Nangarhar, Kunar en Khost. Tijdens deze confrontaties met het Pakistaanse leger, en bij luchtaanvallen van deze laatste, vielen in de grensregio's tientallen burgerslachtoffers. Hoewel bij de Pakistaanse aanvallen ook burgerslachtoffers vielen, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat de Pakistaanse veiligheidsdiensten Afghaanse burgers als doelwit hadden. Volgens VN-gegevens veroorzaakten gevechten tussen de Afghaanse de facto-autoriteiten en Pakistaanse veiligheidstroepen minstens 503 burgerslachtoffers in de periode van 10 tot 17 oktober 2025, waaronder 50 doden en 453 gewonden, voornamelijk door luchtbombardementen en grensoverschrijdende beschietingen. UNAMA registreerde voorlopig alleen al in het district Spin Boldak 17 burgerdoden en 346 gewonden.

Volgens UCDP veroorzaakten incidenten waarbij Pakistan betrokken was in de referentieperiode van 1 oktober 2024 tot 30 november 2025 37 burgerdoden, waarvan 32 doden in Spin Boldak (provincie Kandahar).

Voorts blijkt wel dat deze Pakistaanse aanvallen zich voornamelijk concentreerden in oktober 2025 en dat er op 19 oktober 2025 een tijdelijk staakt-het-vuren werd afgesloten, hoewel er nadien nog sporadisch luchtaanvallen en gevechten in de grensgebieden tussen beide landen voorkwamen. Van grootschalige en langdurige gevechten met willekeurig geweld tegen burgers is dan ook geen sprake (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 60-63).

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger zijn, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Na de machtsovername en het einde van het conflict is ontheemding ten gevolge van conflict of geweld vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die momenteel nog plaatsvindt, is voornamelijk het gevolg van natuurrampen. Ten gevolge van incidenten met het Pakistaanse leger raakten in 2025 in een aantal grensdistricten van de provincies Nangarhar en Kunar ongeveer 7.500 personen ontheemd; in het district Spin Boldak (Kandahar) zouden 20.000 families zijn ontheemd als gevolg van Pakistaanse luchtaanvallen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 71). In 2025 is het aantal terugkeerders uit Pakistan en Iran sterk toegenomen (EUAA "Afghanistan - Country Focus", januari 2026, p. 46).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de Country Guidance Afghanistan van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan - Country Focus" van januari 2026 nog steeds actueel.

De landeninformatie die verzoeker aanvoert, geeft geen aanleiding tot een ander besluit. Verzoeker citeert in zijn aanvullende nota veelvuldig uit allerlei landenrapporten maar nergens uit deze informatie blijkt dat voormelde analyse waarbij de meest recente informatie, zoals de EUAA, "*Afghanistan: Country Focus*" van januari 2026, wordt betrokken niet correct is. Ook hieruit kan immers niet worden afgeleid dat verzoeker in geval van terugkeer naar de provincie Nangarhar, louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.3.5.5. De Raad besluit dat verzoeker niet aantoont dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

3. Conclusie

Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

Verzoeker heeft geen elementen bijgebracht in het kader van de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet die verder onderzoek door het CGVS noodzaken. Er ontbreken geen essentiële elementen waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet bijgevolg geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend zesentwintig door:

M. CLAES, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. CLAES